

PRESUDA OPĆEG SUDA (drugo vijeće)

28. listopada 1993. (*)

„Tržišno natjecanje – Kontrola koncentracija – Dopuštenost”

U predmetu T-83/92,

Zunis Holding SA, društvo osnovano u skladu s luksemburškim pravom, sa sjedištem u Luxembourggu,

Finan Srl, društvo osnovano u skladu s talijanskim pravom, sa sjedištem u Bergamu (Italija), i

Massinvest SA, društvo osnovano u skladu sa švicarskim pravom, sa sjedištem u Mendrisiou (Švicarska),

koja zastupaju Nicholas Forwood, *QC*, član odvjetničke komore Engleske i Walesa, i Stanley Crossick, *solicitor*, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu u uredu Jeana Hossa, 15, Côte d’Eich,

tužitelji,

protiv

Komisije Europskih zajednica, koju zastupaju Giuliano Marenco, pravni savjetnik, i Bernd Langeheine, član pravne službe, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu kod Nicole Anecchina, člana pravne službe, Centre Wagner, Kirchberg,

tuženika,

povodom tužbe za poništenje odluke koja je navodno sadržana u dopisu od 31. srpnja 1992., koji je Komisija uputila tužiteljima, i kojom se odbija ponovno pokretanje postupka u predmetu IV/M.159 (Mediobanca/Generali),

PRVOSTUPANJSKI SUD EUROPSKIH ZAJEDNICA (drugo vijeće),

u sastavu: J. L. Cruz Vilaça, predsjednik, D. P. M. Barrington, J. Biancarelli, C. P. Briët i A. Kalogeropoulos, suci,

tajnik: H. Jung,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon usmenog postupka održanog 24. lipnja 1993.,

donosi sljedeću

Presudu

Činjenice iz kojih proizlazi spor

- 1 Komisija je 27. studenoga 1991. primila prijavu na temelju Uredbe Vijeća (EEZ) br. 4064/89 od 21. prosinca 1989. o kontroli koncentracija između poduzetnika (revidirana verzija objavljena u SL 1990., L 257, str. 14., u daljnjem tekstu: Uredba br. 4064/89) u pogledu transakcije kojom je društvo Mediobanca-Banca di Credito Finanziario SpA (u daljnjem tekstu: Mediobanca) povećalo svoj udio u kapitalu društva Assicurazioni Generali SpA (u daljnjem tekstu: Generali) s 5,98 % na 12,84 %.
- 2 Odlukom od 19. prosinca 1991. donesenom na temelju članka 6. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 4064/89, Komisija je utvrdila da prijavljena koncentracija nije obuhvaćena tom uredbom jer Mediobanca, nakon nastanka te koncentracije, pojedinačno ili zajedno s drugim poduzećima, ne bi mogla imati „odlučujući utjecaj” na društvo Generali.
- 3 U dopisu upućenom Komisiji 26. lipnja 1992. tužitelji, koji su svi dioničari Generalija, zatražili su ponovno pokretanje postupka nakon što je 19. ožujka 1992. u talijanskim dnevnim novinama *Il Sole 24 Ore* objavljen članak koji je sadržavao cijeli tekst sporazuma potpisanog u Parizu 26. lipnja 1985., do tada tajnog, sklopljenog između Mediobance, Lazard Frères u Parizu (u daljnjem tekstu: Lazard), čije je društvo kći Euralux SA bilo drugi dioničar Generalija s 4,77 % udjela u kapitalu, i samog Generalija (u daljnjem tekstu: sporazum). Tim sporazumom predviđa se, između ostalog, osnivanje upravnog odbora, sastavljenog od Generalijevih predstavnika i njegovih dvaju glavnih dioničara, s ciljem ispitivanja Generalijevih problema od zajedničkog interesa i sudjelovanja u imenovanju određenog broja članova upravnih i upravljačkih tijela društva.
- 4 Tužitelji su u odgovoru na pisano pitanje Prvostupanjskog suda potvrdili, s jedne strane, da su saznali za taj članak „krajem ožujka odnosno početkom travnja 1992.” i, s druge strane, da su prvi put neslužbeno kontaktirali s Komisijinim službama 6. svibnja 1992., prije podnošenja službenog zahtjeva za ponovno pokretanje postupka dopisom od 26. lipnja 1992.
- 5 Tužitelji su u tom zahtjevu u biti tvrdili da je ocjena koju je Komisija iznijela u svojoj odluci od 19. prosinca 1991., prema kojoj prijavljena koncentracija nije obuhvaćena Uredbom br. 4064/89, proizašla iz temeljnog nerazumijevanja ključnih činjenica koje su se odnosile na opseg utjecaja i nadzora Mediobance, koje je izvršavala pojedinačno ili zajedno s Lazardom, prije povećanja njezina udjela na temelju prijavljene koncentracije. Prema mišljenju tužiteljâ, to je nerazumijevanje moglo biti posljedica samo očito nepotpune ili netočne informacije koja se odnosi na uvjete sporazuma sklopljenog između Mediobance, Lazarda i Generalija, a osobito na njegove učinke. Osim toga, tužitelji su tvrdili da je nepostojanje potpune i točne prijave u pogledu njegova sadržaja imalo za postupovnu posljedicu to da je Komisija i dalje bila nadležna za ponovno otvaranje predmeta i da je to ponovno otvaranje opravdano javnim interesom i interesom dotičnih stranaka.

- 6 Dopisom od 31. srpnja 1992., koji je potpisao Komisijin glavni direktor za tržišno natjecanje, Komisija je odbila zahtjev tužiteljâ za ponovno pokretanje postupka jer se, između ostalog,

„[...] odluka Mediobance odnosno Generalija nije temeljila na ‚netočnim informacijama’, kao što to tvrdite, s obzirom na to da je Komisija bila upoznata sa sporazumom sklopljenim u Parizu 1985. te ga je uzela u obzir pri donošenju svoje odluke. Upućujem na Komisijinu izjavu prema kojoj ‚Il predetto accordo non contiene disposizioni circa l’esercizio congiunto dei diritti di voto né include qualsivoglia meccanismo societario che garantisca il risultato finale delle proposizioni concernenti la composizione degli organi sociali’ (‚navedeni sporazum ne sadrži odredbe o zajedničkom ostvarivanju glasačkih prava niti o bilo kakvom mehanizmu društva kojim se jamči konačan rezultat prijedloga koji se tiče sastava tijela društva’) (točka 9. druga alineja odluke).

Iz toga slijedi da ne postoji nijedan razlog za ponovno ispitivanje predmeta te posljedično nije nužno donijeti odluku o obustavi transakcije [...]”.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 7 U tim su okolnostima tužbom podnesenom tajništvu Prvostupanjskog suda 30. rujna 1992. tužitelji pokrenuli postupak za poništenje odluke sadržane u tom dopisu.

- 8 Aktom podnesenim tajništvu Prvostupanjskog suda 17. prosinca 1992. Komisija je istaknula prigovor nedopuštenosti protiv tužbe koju su podnijeli tužitelji na temelju članka 114. Poslovnika.

- 9 Tužitelji od Prvostupanjskog suda zahtijevaju da:

- naloži Komisiji, kao mjeru izvođenja dokazâ, da dostavi cijeli tekst odluke od 19. prosinca 1991. i prijave Generalija odnosno Mediobance, kao i sve druge dokumente koji se odnose na sporazum i njegove učinke,
- proglasi ništavom Komisijinu odluku kako je dostavljena u dopisu od 31. srpnja 1992.,
- naloži Komisiji snošenje troškova.

- 10 Komisija pak od Prvostupanjskog suda zahtijeva da:

- odbaci tužbu kao nedopuštenu,
- naloži tužiteljima da solidarno zajednički snose troškove.

- 11 Tužitelji u svojim očitovanjima na prigovor nedopuštenosti koji je istaknula Komisija od Prvostupanjskog suda zahtijevaju da:

- odbije Komisijin prigovor kao neosnovan i tužbu proglasi dopuštenom,

- podredno, odgodi odluku o dopuštenosti do odluke o meritumu predmeta i donese sve potrebne mjere izvođenja dokaza u pogledu prave prirode dopisa od 31. srpnja 1992.,
  - naloži Komisiji snošenje svih troškova.
- 12 Na temelju izvještaja suca izvjestitelja, Prvostupanjski sud (drugo vijeće) odlučio je postupiti u skladu s Komisijinim zahtjevom za odlučivanje o prigovoru nedopuštenosti bez rasprave o meritumu i istodobno pozvati stranke da odgovore na određena pisana pitanja. Tužitelji i tuženik odgovorili su na pitanja Prvostupanjskog suda aktima zaprimljenim 14. lipnja 1993. Na javnoj raspravi održanoj 24. lipnja 1993. saslušana su izlaganja stranaka i njihovi odgovori na usmena pitanja Prvostupanjskog suda.
- 13 Na kraju rasprave predsjednik je proglasio zatvaranje usmenog dijela postupka o prigovoru nedopuštenosti.

Dopuštenost tužbe za poništenje

Argumentacija stranaka

- 14 U prilog prigovoru nedopuštenosti koji je istaknula Komisija tvrdi, kao prvo, da dopis od 31. srpnja 1992. nije odluka koja može biti predmet sudskog nadzora jer se njime tužitelji samo obavještavaju o tome da je Komisija bila upoznata sa sporazumom kad je donijela svoju odluku i da ga je uzela u obzir. U tom pogledu ističe da, iako je točno da se s pravnog gledišta ništa ne protivi tomu da ona ponovno pokrene istragu o koncentraciji koja je dovela do odluke na temelju članka 6. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 4064/89, činjenica je da je nijedna odredba prava Zajednice ne obvezuje na to da ponovno pokrene istragu na zahtjev jednog od poduzetnika iz postupka, a još manje treće strane koja se poziva na navodno novu činjenicu. Osim toga, Komisija smatra da, s obzirom na načelo legitimnih očekivanja i činjenicu da je teško ukloniti posljedice koncentracije, mora biti oprezna u izvršavanju svoje diskrecijske ovlasti u pogledu ponovnog pokretanja predmeta u tom području.
- 15 Na temelju usporedbe u tom pogledu s pravilima koja se mogu primijeniti na zahtjeve za preispitivanje presude Suda ili Prvostupanjskog suda, tuženik smatra da bi zahtjev za preispitivanje odluke donesene u skladu s Uredbom br. 4064/89 bio „opravdan” tek nakon otkrivanja činjenice za koju nije znala ni Komisija prije donošenja odluke ni stranka koja zahtijeva preispitivanje. Međutim, prema Komisijinu mišljenju, tužitelji nisu iznijeli nijednu novu činjenicu i ne tvrde da Komisija u trenutku donošenja odluke 19. prosinca 1991. nije znala za sporazum, nego samo ističu da Komisija nije pravilno ocijenila učinke navedenog sporazuma.
- 16 Komisija u svojem prigovoru nedopuštenosti još tvrdi da dopis od 31. srpnja 1992. nema sadržaj odluke i da iz teksta i duha tog dopisa proizlazi da je u preliminarnoj fazi ispitivanja zahtjeva tužiteljâ i izražava tek prvu reakciju Komisijinih službi te stoga ne proizvodi nijedan pravni učinak. Osim toga, tuženik tvrdi da isto tijelo koje je nadležno za ponovno otvaranje predmeta koncentracije, odnosno kolegij povjerenika, treba konačno odbiti ponovno pokretanje postupka. Međutim, Komisija je na raspravi navela da ne želi ostati pri tom argumentu.

- 17 Kao drugo, Komisija smatra da u svakom slučaju dopis od 31. srpnja 1992. ne može biti akt koji se izravno i osobno odnosi na tužitelje i da stoga tužitelji nemaju aktivnu procesnu legitimaciju za osporavanje tog dopisa, kao što nisu imali aktivnu procesnu legitimaciju za osporavanje odluke od 19. prosinca 1991., ili za zahtjev za ponovno pokretanje istrage koja je dovela do te odluke. Komisija u tom pogledu napominje da, neovisno o pitanju odnose li se odluke donesene na temelju Uredbe br. 4064/89 izravno i osobno na manjinske dioničare i u kojem slučaju, to za tužitelje u predmetnom postupku ne vrijedi. Osim toga, oni nisu podnijeli nikakvo očitovanje niti su ni na koji način sudjelovali u upravnom postupku koji je doveo do odluke od 19. prosinca 1991.
- 18 Konačno, Komisija podredno napominje da dopis od 31. srpnja 1992. ne može biti predmet zasebnog sudskog nadzora jer se njime samo potvrđuje prethodna odluka. Prema Komisijinu mišljenju, u navedenom se dopisu zapravo samo ponavlja da ništa u sporazumu nema za učinak to da se Mediobanci, pojedinačno ili zajedno s drugim društvom, dodjeljuje nadzor nad Generalijem te se samo upućuje na ulomak odluke od 19. prosinca 1991. koji se na to odnosi. Prema tuženikovu mišljenju, tužba tužiteljâ zapravo je nedopušten pokušaj osporavanja prethodne odluke nakon isteka roka predviđenog člankom 173. trećim stavkom Ugovora o EEZ-u.
- 19 Tužitelji u svojoj tužbi podredno ističu da Komisija u svojem dopisu od 31. srpnja 1992. nije osporavala aktivnu procesnu legitimaciju u pogledu njihova zahtjeva za ponovno pokretanje postupka te da je time prešutno priznala da, ako se njezina odluka temelji na netočnim informacijama koje su pružili podnositelji prijave, ima dovoljno razloga da se predmet ponovno ispita.
- 20 U tom pogledu tužitelji prije svega podsjećaju na to da su činjenice koje su dovele do ovog spora nastale na temelju povećanja Generalijeva kapitala koje je izvršeno u srpnju 1991., čija je neuobičajena struktura omogućila Mediobanci da preuzme nadzor nad otprilike 50 000 000 od 145 750 000 dodatnih dionica, pri čemu se njezin izravni udio povećao s 5,98 % na 12,84 % temeljnog kapitala. Prema mišljenju tužiteljâ, glavni cilj povećanja kapitala, ako ne i jedini, bio je uvesti mehanizam kojim bi Mediobanca mogla nerazmjerno povećati svoj utjecaj na Generalija, što bi joj omogućilo da zajedno s društvom kćeri Lazarda, odnosno Euraluxom, provodi stvarni nadzor nad Generalijem.
- 21 Tužitelji smatraju da iz dokumenata spisa proizlazi da su Mediobanca i Generali pružili korisne i potpune informacije, kao što se to zahtijeva mjerodavnim zakonodavstvom, Komisija ne bi mogla zaključiti da sastav upravnog odbora Generalija potvrđuje da Mediobanca nije mogla vršiti odlučujući utjecaj na tijela društva Generali niti bi propustila uzeti u obzir sastav izvršnog odbora. Isto tako, tužitelji smatraju da Komisija, da su joj vjerno i u cijelosti priopćeni sadržaj i učinak sporazuma, ne bi mogla doći do zaključka iz točke 9. odluke od 19. prosinca 1991., prema kojemu ne postoji „mehanizam društva” kojim se jamči ishod prijedloga koji se odnose na sastav tijela društva.
- 22 Tužitelji u svojim očitovanjima na prigovor nedopuštenosti posebno osporavaju Komisijino tumačenje da je „nova činjenica” na koju su se pozvali puka objava teksta sporazuma. Prema mišljenju tužiteljâ, stvarna „nova činjenica” koja je tom objavom postala očita bila je okolnost da je Komisija prevarena tijekom upravnog postupka u pogledu stvarnog učinka sporazuma i osobito u pogledu prave uloge i utjecaja koje je

koordinacijski odbor imao u Generalijevoj upravi. To Komisijino nerazumijevanje stvarne prirode zahtjeva tužiteljâ može dovesti u pitanje njezine razloge nedopuštenosti.

- 23 Osim toga, tužitelji osporavaju Komisijinu tezu prema kojoj se na valjanost zahtjeva za preispitivanje primjenjuju isti uvjeti kao što su oni koji se primjenjuju na zahtjev za preispitivanje presude Suda ili Prvostupanjskog suda. Prema mišljenju tužiteljâ, takva je analogija dvojako neprimjerena. Kao prvo, zato što, s obzirom na to da je Komisija upravno tijelo a ne sud, razmatranja u pogledu činjenice da je poželjno da sudski postupci završe konačnim odlukama nisu izravno primjenjiva. Kao drugo, zato što je Komisijina nadležnost za ponovno pokretanje postupka koji je doveo do prethodne odluke na temelju okolnosti da je stranka koja traži to ponovno pokretanje otkrila novu i bitnu činjenicu, općeprihvaćena u drugim područjima prava Zajednice.
- 24 Što se tiče Komisijina argumenta koji se odnosi na nedostatak pravnog interesa tužiteljâ, tužitelji ističu, između ostalog, da se njihova aktivna procesna legitimacija ne bi mogla dovesti u pitanje da su zatražili intervenciju u postupak prije donošenja odluke od 19. prosinca 1991., što bi nesumnjivo i učinili da su bili upoznati s činjenicama koje su kasnije otkrivene. Podsjećaju da se to u svakom slučaju još izravnije odnosi na njihove interese nego na interese radnika predmetnih društava, čiji se potencijalni pravni interes priznao u rješenju o privremenoj pravnoj zaštiti koje je 15. prosinca 1992. donio predsjednik Prvostupanjskog suda u predmetu CCE Grandes Sources i dr./Komisija (T-96/92 R, Zb. str. II-2579., t. 31. i sljedeće). Tužitelji su tijekom rasprave objasnili da je već odavno bilo poznato da postoji sporazum između Mediobance i Lazarda prema kojemu im se zabranjuje da svoje udjele prenesu na treće strane i da se na njega već upućivalo u zapisniku glavne skupštine Generalija iz 1991. Međutim, od njih se skrivala prava priroda sporazuma. Zbog toga tužitelji od Komisije nisu tražili da interveniraju u postupak ili dobiju uvid u tekst odluke donesene 19. prosinca 1991.
- 25 Naposljetku, tužitelji osporavaju Komisijin argument prema kojem dopis od 31. srpnja 1992. ne može biti predmet zasebnog sudskog nadzora jer se njime samo potvrđuje prethodna odluka od 19. prosinca 1991. Posebno ističu da je njihov zahtjev za ponovno pokretanje postupka bio gotovo u cijelosti posvećen detaljnom ispitivanju novih elemenata koji su otkriveni nakon izvorne odluke od 19. prosinca 1991. i da se Komisija ne može pozvati na činjenicu da te nove elemente nije uzela u obzir kako bi opravdala svoju kvalifikaciju dopisa od 31. srpnja 1992. kao akta kojim se isključivo potvrđuje prethodna odluka.

Ocjena Prvostupanjskog suda

Pravni okvir spora

- 26 Na temelju članka 4. Uredbe br. 4064/89, koncentracije na razini Zajednice treba prijaviti Komisiji u roku od jednog tjedna od sklapanja sporazuma ili objave kupovne ponude, razmjene ili stjecanja kontrolnog udjela. Ta je prijava suspenzivna s obzirom na to da se, ako nije drukčije određeno, koncentracija ne može realizirati prije nego što je prijavljena odnosno u roku od tri tjedna nakon te prijave. Istodobno, kako bi se osigurala učinkovitost nadzora i pravna sigurnost predmetnih društava Komisija je, u skladu s člankom 10. te uredbe, dužna poštovati stroge rokove za pokretanje postupka i donošenje konačne odluke ili se, u suprotnom, smatra da je koncentracija spojiva sa zajedničkim tržištem.

27 Posebno što se tiče ispitivanja prijave i pokretanja postupka, člankom 10. stavkom 1. Uredbe br. 4064/89 predviđa se da Komisija u roku od jednog mjeseca utvrđuje donošenjem odluke da koncentracija nije obuhvaćena uredbom, da navedena koncentracija ne stvara ozbiljne dvojbe u pogledu njezine usklađenosti sa zajedničkim tržištem te da joj se ne treba protiviti, ili da koncentracija izaziva ozbiljne dvojbe te treba pokrenuti postupak.

28 Uredba br. 4064/89 ne sadržava takvu odredbu kojom se izričito predviđa mogućnost podnošenja zahtjeva Komisiji za ponovno pokretanje postupka. Međutim, njezinim se člankom 8. stavkom 5. točkom (a) Komisiji omogućuje da ukine odluku kojom se na temelju stavka 2. istog članka koncentracija proglašava spojivom sa zajedničkim tržištem, osobito ako se ona temelji na netočnim ili prijevarom pribavljenim informacijama.

Prigovor nedopuštenosti koji je istaknula Komisija

29 U skladu s člankom 173. drugim stavkom Ugovora, svaka fizička ili pravna osoba može pod uvjetima utvrđenima u prvom stavku istog članka pokrenuti postupke „protiv odluka koje su upućene toj osobi i protiv odluka koje se izravno i osobno odnose na nju, iako su donesene u obliku uredbe ili odluke upućene drugoj osobi”. [neslužbeni prijevod]

30 Kako bi se odlučilo o dopuštenosti predmetne tužbe, valja kao prvo istaknuti da, kao što je to presudio Sud (vidjeti rješenje od 27. siječnja 1993., Miethke/Parlament, C-25/92, Zb., str. I-473.), nije dovoljno da institucija Zajednice pošalje dopis njegovu primatelju, kao odgovor na zahtjev koji je on podnio, kako bi se taj dopis smatrao odlukom u smislu članka 173. Ugovora, čime bi protiv njega bilo moguće podnijeti tužbu za poništenje. Akti ili odluke koji mogu biti predmet tužbe za poništenje u smislu članka 173. Ugovora samo su one mjere koje proizvode obvezujuće pravne učinke koji utječu na interese tužitelja, mijenjajući na bitan način njegovu pravnu situaciju (vidjeti presudu Općeg suda od 18. prosinca 1992., Cimenteries CBR i dr./Komisija, T-10/92, T-11/92, T-12/92 i T-15/92, Zb., str. II-2667., t. 28.).

31 Kao drugo, valja napomenuti da iz sudske prakse Suda također proizlazi da, kad je Komisijin akt negativan, treba ga ocijeniti s obzirom na prirodu zahtjeva na koji se tim aktom odgovara (vidjeti posljednju presudu od 24. studenoga 1992., Buckl i dr./Komisija, C-15/91 i C-108/91, Zb., str. I-6061., t. 22.). Konkretno, odbijanje institucije Zajednice da se neki akt povuče ili izmijeni samo po sebi može predstavljati akt čija se zakonitost može nadzirati, u skladu s člankom 173. Ugovora, samo ako bi se sâm akt koji institucija Zajednice odbija povući ili izmijeniti mogao pobijati na temelju te odredbe (vidjeti u pogledu regulatornih akata presude Suda od 8. ožujka 1972., Nordgetreide/Komisija, 42/71, Zb., str. 105., t. 5., od 26. travnja 1988., Asteris i dr. i Grčka/Komisija, 97/86, 193/86, 99/86 i 215/86, Zb., str. 2181., t. 17., od 17. svibnja 1990., Sonito/Komisija, C-87/89, Zb., str. I-1981., t. 8.; vidjeti i mišljenje nezavisnog odvjetnika C. C. Gulmanna povezano s gore navedenom presudom Buckl i dr./Komisija, t. 14.).

32 Tužitelji su u ovom slučaju Komisiji podnijeli zahtjev za ponovno pokretanje postupka povezanog s koncentracijom između Mediobance i Generalija, u pogledu kojeg je Komisija donijela odluku od 19. prosinca 1991. Prvostupanjski sud podsjeća da je

Komisija u toj odluci utvrdila da prijavljena koncentracija nije obuhvaćena Uredbom br. 4064/89 jer Mediobanca nakon prijavljene koncentracije ne može imati pojedinačno ili zajedno s drugim poduzetnicima „odlučujući utjecaj” na Generalija (vidjeti točku 2.).

- 33 Prvostupanjski sud smatra da su tužitelji na temelju svojeg zahtjeva za ponovno pokretanje postupka zapravo htjeli da Komisija, s jedne strane, donese odluku o povlačenju prethodne odluke od 19. prosinca 1991. jer se temeljila na materijalno netočnim činjenicama te da, s druge strane, donese novu odluku o prijavljenoj koncentraciji. Dopis od 31. srpnja 1992., koji je predmet ovog spora, stoga treba tumačiti kao Komisijino odbijanje da povuče tu odluku i da posljedično ponovno ispita koncentraciju u pogledu koje su joj stranke koje su izvršile prijavu podnijele zahtjev. Međutim, nesporno je da tužitelji imaju svojstvo trećih osoba u odnosu na odluku koju je Komisija prvotno donijela 19. prosinca 1991. i dostavila poduzetnicima koji su sudionici predmetne koncentracije. U tim okolnostima i u skladu s prethodno navedenim načelom (točka 31.) tužitelji mogu tražiti povlačenje prvotne odluke od 19. prosinca 1991. samo ako se ta odluka na njih izravno i osobno odnosi, u smislu članka 173. drugog stavka Ugovora.
- 34 U tom pogledu Prvostupanjski sud najprije ističe da sama okolnost da akt može utjecati na odnose koji postoje između različitih dioničara društva ne može biti dovoljna da bi se smatralo da se taj akt izravno i osobno odnosi na bilo kojeg od tih dioničara. Naime, samo se na temelju postojanja posebnih okolnosti tom dioničaru, koji tvrdi da taj akt utječe na njegov položaj unutar društva, može omogućiti podnošenje žalbe na temelju članka 173. Ugovora (vidjeti presudu Suda od 10. prosinca 1969., Eridania i dr./Komisija, 10/68 i 18/68, Zb., str. 459.).
- 35 Što se tiče pitanja jesu li takve posebne okolnosti provjerene u ovom slučaju, Prvostupanjski sud smatra, kao prvo, da tužitelji koji se pozivaju na svoje svojstvo dioničara jedne od stranaka koje su podnijele prijavu nisu treće osobe na čiji pravni ili materijalni položaj može utjecati navedena odluka. Naime, Komisijino utvrđenje, u uvjetima predviđenim u članku 6. stavku 1. točki (a) Uredbe br. 4064/89, prema kojem prijavljena koncentracija nije obuhvaćena područjem primjene te uredbe, ne može samo po sebi izmijeniti postojanje ili opseg prava dioničara stranaka koje su podnijele prijavu, neovisno o tome je li riječ o njihovim imovinskim pravima ili mogućnosti da sudjeluju u upravljanju društvom koju imaju na temelju tih prava. Međutim, u ovom slučaju tužitelji, koji u tu svrhu samo ističu da se „podrazumijeva da Mediobancino stjecanje takvog utjecaja ozbiljno smanjuje učinkovitost glasova preostalih dioničara, poput tužitelja koji su sada trajno u manjini” (točka 3.3. očitovanja na prigovor nedopuštenosti), nisu utvrdili da je odluka od 19. prosinca 1991. utjecala na njihov pravni ili materijalni položaj.
- 36 Prvostupanjski sud ističe, kao drugo, da ta odluka, u kojoj je utvrđeno da prijavljena koncentracija nije obuhvaćena područjem primjene Uredbe br. 4064/89, utječe na tužitelje u svojstvu dioničara Generalija, kao i na sve dioničare tog društva, kojih je otprilike 140 000. Naime, čak i ako se prihvati, kako tvrde tužitelji i suprotno tvrdnjama iz odluke, da je Mediobanca sama ili zajedno s drugim poduzetnicima preuzela nadzor nad Generalijem, takvo bi preuzimanje nadzora utjecalo na tužiteljeve interese na isti način kao i na interese drugih dioničara. Iz toga slijedi da se Komisijina odluka od 19. prosinca 1991. ne može odnositi osobno na tužitelje utoliko više što je, s jedne strane, udio svakog od njih u Generalijevu kapitalu na dan nastanka činjenica bio manji

od 0,5 % temeljnog kapitala i jer, s druge strane, nisu dokazali da su se zbog odluke našli u drukčijem položaju od položaja bilo kojeg drugog dioničara. Međutim, kao što je Sud presudio, „osobe koje nisu adresati odluke mogu tvrditi da se ona odnosi na njih osobno samo ako ih ta odluka pogađa zbog određenih karakteristika koje su im svojstvene ili zbog činjenične situacije koja ih razlikuje od ostalih osoba i time ih individualizira na istovjetan način poput adresata odluke” (presuda od 15. srpnja 1963., Plaumann/Komisija, 25/62, Zb., str. 197.).

- 37 Naposljetku, Prvostupanjski sud smatra da tužitelji pogrešno ističu, u potporu svojoj tvrdnji da se odluka od 19. prosinca 1991. odnosi na njih osobno, da se njihov pravni interes ne može dovesti u pitanje jer bi, da su zatražili intervenciju u postupak u kojem je donesena ta odluka, kao što bi to bili učinili da su znali za elemente s kojima su kasnije upoznati, imali pravo na pravna sredstva kako bi zaštitili svoje legitimne interese, u skladu sa sudskom praksom utvrđenom u području tržišnog natjecanja i državnih potpora te dampainga i subvencija (vidjeti gore navedeno rješenje CCE Grandes Sources i dr./Komisija i u njemu navedene presude Suda).
- 38 Naime, čak i da se prihvati da se ta sudska praksa može primijeniti na sporove u pogledu koncentracija, u okviru razmatranja koja se odnose na, s jedne strane, pravnu sigurnost gospodarskih subjekata i, s druge strane, kratke rokove koji obilježavaju opću strukturu Uredbe br. 4064/89, u svakom bi se slučaju zahtijevalo da se zahtjev za ponovno pokretanje postupka, obrazložen otkrivanjem navodno nove činjenice, podnese u razumnom roku.
- 39 Međutim, Prvostupanjski sud u ovom slučaju smatra, s jedne strane, da se neformalno kontaktiranje tužiteljâ s Komisijinim službama 6. svibnja 1992. ne može smatrati zahtjevom za ponovno pokretanje postupka i, s druge strane, da je zahtjev za ponovno pokretanje postupka, koji je Komisiji podnesen 26. lipnja 1992., s obzirom na to da su tužitelji sami tvrdili da su za navodno novu činjenicu, u ovom slučaju cjelovit tekst sporazuma sklopljenog u Parizu iz 1985., saznali „krajem ožujka/početkom travnja 1992.”, nepravodoban jer nije podnesen u razumnom roku. Stoga treba odbiti argument tužiteljâ koji se temelji na postojanju navodno nove činjenice.
- 40 Slijedom navedenog, Prvostupanjski sud smatra da se Komisijina odluka od 19. prosinca 1991. ne odnosi izravno i osobno na tužitelje te da stoga tužba nije dopuštena, a da pritom nije potrebno odlučiti o pitanju može li u različitim okolnostima pozivanje na novu činjenicu tužiteljima omogućiti da zaobiđu sustav rokova za podnošenje tužbe predviđenih Ugovorom.

Troškovi

- 41 U skladu s člankom 87. stavkom 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelji nisu uspjeli u svojim zahtjevima, treba prihvatiti Komisijine zahtjeve i naložiti im solidarno snošenje troškova.

Slijedom navedenog,

PRVOSTUPANJSKI SUD (drugo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbacuje kao nedopuštena.**
2. **Tužiteljima se nalaže solidarno snošenje troškova.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 28. listopada 1993.

[potpisi]

---

* Jezik postupka: engleski

RADNI PRIJEVOD